

РОЗДІЛ I

Актуальні виклики міжнародних відносин

УДК 327

Віолетта Зименкова

США та «Талібан»: від взаємодії до конфронтації

У статті розглянуто цілі, інтереси та еволюцію стратегії США щодо Афганістану з початку 1990-х рр. до кінця терміну другої адміністрації Б. Клінтона. Переслідуючи мету посилення своєї енергетичної безпеки й диверсифікації постачань енергоресурсів із Близького Сходу, Вашингтон будував свою стратегію в Афганістані, виходячи з економічних цілей. Так, розроблено проект Трансафганського трубопроводу з колишніх радянських республік Центральної Азії через Афганістан до Пакистану та Індії. Серйозною проблемою реалізації проекту стала відсутність миру в Афганістані, який був занурений у громадянську війну, що тривала після приходу до влади уряду Раббані. Саме в цей час в Афганістані з'являється та захоплює владу рух «Талібан». Вашингтон, розчарований у режимі моджахедів, почав заgravати з «Талібаною» та надавати йому підтримку. США поклали на «Талібана» великі надії з приводу встановлення стабільності в Афганістані, необхідної для реалізації проекту Трансафганського трубопроводу. Вашингтон ігнорував на першому етапі факт того, що в країні знайшов притулок Усама бін Ладен. Ця короткозорість, у підсумку, призвела до формування проблеми ісламського тероризму. Лише з 1998 р. після низки терактів почалися зміни в американському підході до Афганістану.

Ключові слова: Афганістан, США, «Талібан», Юнокал, Білл Клінтон, «Аль-Каїда».

Постановка наукової проблеми та її значення. Після розпаду СРСР США стали єдиною наддержавою у світі, але, незважаючи на відсутність ворога, вони були заклопотані іншою проблемою – залежністю від поставок енергоресурсів із країн Близького Сходу. Бажаючи посилити свою енергетичну безпеку та диверсифікувати постачання енергоресурсів із Близького Сходу, у Вашингтоні формували нові – економічні – цілі в Афганістані. У Вашингтоні розроблено проект Трансафганського трубопроводу, який дав змогу посилити ізоляцію Ірану й водночас зміцнити позиції США в Центральній Азії та Афганістані. Але громадянська війна в Афганістані змушувала Сполучені Штати коригувати свою політику. Так, США стали надавати активну підтримку новоутвореному руху «Талібан» як усередині Афганістану, так і на міжнародній арені. США розраховували на те, що таліби забезпечать стабільність у країні, необхідну для реалізації Трансафганського проекту. Проте задумам США заважали як діяльність самих талібів, так і зростання ісламського тероризму з боку Усами бін Ладена, який отримав притулок у талібів в Афганістані. Довгий час Вашингтон ігнорував присутність бін Ладена та зв'язки талібів з «Аль-Каїдою» внаслідок переважання економічних інтересів. Подальші події виявили трагічні наслідки цих прорахунків.

Мета статті – розглянути зовнішньополітичну стратегію США щодо руху «Талібан» від етапу його виникнення до початку війни в Афганістані. Для досягнення поставленої мети поставлено такі **завдання:** виділити й проаналізувати основні інтереси США в Афганістані та основні підходи Б. Клінтона до Афганістану й руху «Талібан».

Виклад основного матеріалу й обґрунтування отриманих результатів дослідження. Білл Клінтон прийшов до влади в 1993 р., коли США після закінчення холодної війни та розпаду СРСР були лідерами на міжнародній арені. Фокус Вашингтону зосереджено на зміцненні своєї переваги у світі, зокрема зміцненні енергетичної безпеки. Нова американська стратегія щодо зменшення загрози

енергетичного комплексу країни, одним із розробників якої був майбутній посол США в Афганістані З. Халілзад, фокусувалася на тому, що Сполучені Штати не повинні бути залежними від жодної країни світу й, передусім, у плані поставок вуглеводнів [1]. Для забезпечення та зміцнення енергетичної безпеки Сполучених Штатів нова стратегія передбачала диверсифікацію поставок вуглеводнів за допомогою створення незалежного від країн Перської затоки трубопроводу, який би був повністю підконтрольний Вашингтону.

У цей час на порядок денний у Вашингтоні поставлено економічну та політико-дипломатичну ізоляцію Ірану, який звинувачували в підтримці терористів та розробці ядерної зброї. У серпні 1996 р. американський Конгрес схвалив «Закон про санкції проти Ірану й Лівії», який ліквідував умови для створення енергетичної інфраструктури, що з'єднає енергоносіні регіони Каспійського моря та Перської затоки територією Ірану.

Аналітики Ради національної безпеки США в 1995–1996 рр. розробили нові маршрути з транспортування каспійської нафти, які були максимально віддалені від кордонів Ірану (Транскаспійський і Трансафганський). Транскаспійський проект передбачав створення трубопроводу, що з'єднає Азербайджан і Туреччину, із виходом до Середземного моря. Трансафганський проект мав пролягати через Туркменістан до Пакистану через територію Афганістану й виходити до Індійського океану.

Для Вашингтону проект Трансафганського трубопроводу був цікавим унаслідок кількох причин. По-перше, він забезпечував США власну енергетичну безпеку й незалежність від близькосхідних поставок, по-друге – забезпечував часткову ізоляцію Ірану, по-третє – послабив би й Росію, адже всі транспортні вузли вуглеводнів проходили зі Сходу на Захід через російську територію, по-четверте – успішна його реалізація серйозно посилила б американські позиції в нових незалежних державах Центральної Азії. Також проект гарантував покращення американо-пакистанських відносин, які переживали не найкращі часи.

У липні 1997 р. заступник державного секретаря С. Телботт заявив про початок політичного курсу на стабілізацію Центральноазійського регіону з метою розробки каспійських родовищ [2]. У липні 1998 р. в Державному департаменті створено посаду спеціального радника з енергетичних ресурсів Каспійського басейну в ранзі посла. Одночасно США ініціювали програми фінансової та гуманітарної допомоги Туркменістану, Узбекистану й Таджикистану.

Трубопровід Туркменістан-Афганістан-Пакистан планувалося будувати зусиллями американської нафтової компанії «Юнокал» та компанії «Дельта» із Саудівської Аравії. Але, незважаючи на всі перспективи, реалізація проекту зіткнулася з низкою проблем. По-перше, Сполучені Штати були не першою країною, яка прагнула цього.

Схему Трансафганського газопроводу розроблено ще в 1994 р. аргентинською компанією «Брідас», яка в 1991 р. була єдиною західною компанією, що відкривала для себе туркменські родовища [3, с. 180]. «Брідас» отримала два родовища: Яшлар – у Східному Туркменістані та Кеймір – на заході країни, – що забезпечували добування 16 800 барелів на день у 1994 р. У цьому ж році в пустелі Каракум «Брідас» знайшла величезне родовище газу. Для його поставки на ринок «Брідас» стали шукати маршрути для газопроводу. Зацікавлення викликав маршрут через Афганістан. «Брідас» зуміла домовитися з пакистанським урядом: інтересам аргентинській компанії сприяли американо-пакистанські розбіжності з питань розвитку пакистанської ядерної програми й охолодження двосторонніх відносин. Пакистанська сторона, зі свого боку, була зацікавлена в розвитку проекту, оскільки він відповідав основним інтересам Ісламабаду. Проект підвищив би значимість Пакистану та надав йому перевагу в боротьбі з Індією. Зважаючи на ці фактори, уряд Б. Бхутто з ентузіазмом сприйняв проект, запропонований аргентинською компанією.

Але в «Брідас» почалися проблеми в Туркменістані: радники С. Ніязова запевнили його в тому, що аргентинці наживаються на Туркменістані, після чого прозвучали вимоги щодо перегляду контракту з «Брідас» та умов участі аргентинської компанії із скороченням її частки.

Водночас обставини склалися сприятливо для США: С. Ніязов був зацікавлений у залученні не лише однієї з найбільших американських нафтових компаній, але, що більш важливо, американських інвестицій і співробітництва. Як результат, С. Ніязов 21 жовтня 1995 р. підписав договір про будівництво газопроводу через Афганістан із «Юнокал» та «Дельта», викликавши обурення в «Брідас».

Другою не менш важливою проблемою реалізації проекту стала відсутність миру в Афганістані, який повинен був стати ключовою ланкою Трансафганського проекту. Громадянська війна, яка

тривала після приходу до влади уряду Раббані, та постійний переділ влади не давали шансів на безпечну реалізацію проекту і його існування.

Афганістан перебував на стадії практично повного розпаду, коли в 1994 р. з'явився «Талібан». Назва руху походить від слова «таліб», що в перекладі означає «ісламський студент». Незважаючи на те, що основа «Талібану» – афганська, витоки руху значною мірою лежать поза межами Афганістану. Більшість представників «Талібану» склали афганці, які бігли до Пакистану під час радянської інтервенції в 1979 р. й наступної громадянської війни та перебували в таборах біженців і навчалися у місцевих медресе.

Водночас неможливість режиму моджахедів дійти згоди й компромісу не влаштувала їхніх спонсорів: Пакистан, Саудівську Аравію та США, оскільки вони розраховували на стабілізацію ситуації в країні з приходом моджахедів. Для Пакистану за цим повинні були слідувати економічні дивіденди, пов'язані з укріпленням впливу в Афганістані, який би забезпечив Ісламабаду вихід у Центральну Азію. До того ж Пакистан розчарувався в Хекматіярі – польовому командирі, котрий був основним отримувачем пакистанської допомоги, на якого Ісламабад робив ставку в забезпеченні власних інтересів у країні. До 1994 р. стало очевидно, що Хекматіяр був неспроможним захопити Кабул, об'єднати та підняти пуштунів проти влади таджиків. Крім того, він заслужив ненависть мешканців Кабулу за ракетні обстріли столиці.

Це розчарування в Хекматіярові розділяли й США, які також підтримували його новітньою зброєю. Із початком війни в Перській затоці в 1991 р. Хекматіяр зайняв різко антиамериканську позицію та виступив за підтримку Саддама Хусейна під гаслами мусульманської єдності. США різко засудили Хекматіяра й відсторонилися від політики щодо його підтримки.

Саме тому США та Пакистан привітали появу нової сили у вигляді талібів. У Державному департаменті дано високу оцінку потенціалу співпраці з «Талібаном». Так, у жовтні 1994 р. посол США в Пакистані Джон Монжо відвідав Кандагар, а Державний департамент випустив прес-реліз, у якому назвав перемогу «студентів» позитивним рухом до стабілізації ситуації в країні [4, с. 261].

США вели переговори безпосередньо з представниками «Талібану». До переговорів США залучали фахівців з Афганістану. Із-поміж найбільш помітних фігур варто відзначити З. Халізада, а також майбутнього президента Афганістану Х. Карзая. Також, як згадував один з афганських чиновників, заступник державного секретаря з близькосхідних і південноазійських питань Робін Рафел, на одній із зустрічей була представлена як представник нафтової компанії «Юнокал» [5].

Контролюючи дві третини території країни за підтримки Ісламабаду й Вашингтону, у вересні 1996 р. талібам удалося захопити Кабул і проголосити Ісламський Емірат Афганістан. Нова держава була визнана Пакистаном, Саудівською Аравією та Об'єднаними Арабськими Еміратами. Хоча талібам удалося установити владу над більшою частиною країни, усе ж північна її частина залишалася під владою Північного Альянсу. У травні 1996 р. до Афганістану із Судану перебрався Усама бін Ладен.

Незважаючи на тісні зв'язки пакистанської влади й талібів, в Ісламабаді поширилися серйозні побоювання щодо подальшого розвитку ситуації в країні та регіоні. У Пакистані були стривожені тим, що за подальшого посилення позицій талібів, може відбутись об'єднання пуштунів Афганістану та Пакистану під гаслом створення «Великого Пуштуністану». Ця ідея загрожувала Ісламабаду втратою частини своєї території, населеної пуштунами.

Така ситуація знову сприяла планам США: зростання впливу ісламських фундаменталістів у Пакистані призвело до падіння авторитету Б. Бхутто, яка не йшла на переговори з приводу трубопроводу з американцями. Уряд Б. Бхутто відправлено у відставку наприкінці 1996 р., а згодом пакистанська сторона відмовилася від проекту аргентинської «Брідас».

Прес-секретар Держдепартаменту Г. Девіс заявив, що США не мають нічого проти «Талібану» та встановлених ними законів ісламу, говорячи про те, що рух спрямований радше проти сучасності, аніж проти Заходу. У лютому 1997 р. делегація керівників Талібану відвідала штаб-квартиру «Юнокал» у Шугарленді, штат Техас. «Юнокал» також відкрила своє представництво в Кандагарі. У травні 1997 р. американська компанія уклала з Талібаном, Туркменистаном і Пакистаном договір про будівництво нафтопроводу вартістю 2,5 млрд дол. Талібан висунув дві умови: «Юнокал» зобов'язується відновлювати інфраструктуру Афганістану, а новий нафтопровід деякою мірою буде доступний для внутрішньоафганського споживання.

Компанія «Юнокал» вітала появу «Талібану» в Кабулі, пов'язуючи це з тим, що з талібами буде просто домовитися про будівництво трубопроводу. Компанія обіцяла талібам також гуманітарну допомогу після досягнення домовленостей. Крім того, домовленість США й Талібану створювала можливість визнання «Талібану».

Після захоплення Кабулу американська дипломатія почала кампанію з підтримки нової афганської влади в ООН. Робін Рафел, виступаючи в ООН, закликала не ізолювати Афганістан, стверджуючи, що «...щоб змінити їхню політику, ми повинні співпрацювати з ними» [6]. Крім того, вона наголошувала, що «ізолювання талібів не в наших інтересах» [7].

Але низка переговорів компанії «Юнокал» і Держдепартаменту США з лідерами руху «Талібан» не дала змоги досягти твердих домовленостей про початок реалізації проекту.

Таліби не поспішали підписувати угоду, спонукаючи «Юнокал» підвищувати ставки. У серпні 1998 р. безуспішні переговори про проект трубопроводу все ще тривали, коли прийшло повідомлення про вибухи американських посольств у Кенії й Танзанії. Вину за теракти покладено на терористичну організацію Усами бін Ладена, який улаштувався в Афганістані.

Усвідомлюючи безперспективність продовження проекту в нових умовах, у грудні 1998 р. компанія «Юнокал» вийшла зі складу консорціуму з будівництва трубопроводу.

Проблема тероризму, яка існувала в Афганістані і яку посилив Усама бін Ладен, який знайшов у руху «Талібан» притулок, стала однією з найбільш складних і суперечливих. Якщо до 1998 р. це питання не було ключовим у двосторонньому порядку денному, то з 1998 р. почалися зміни в американському підході до Афганістану.

У відповідь на атаки на посольства США 20 серпня 1998 р., за наказом президента Клінтона, американці завдали ракетних ударів по тренувальному табору «Аль-Каїди» в Афганістані та фармакологічній лабораторії в Судані [8]. Після терактів на американські посольства ФБР оголосило бін Ладена терористом номер один.

Після цього Вашингтон направив лідеру «Талібану» Муллі Омару лист із переліком терористичних актів, в організації яких був замішаний бін Ладен [9]. Таліби у відповідь просили надати їм докази цього. Оскільки американці відмовилися зробити це, афганський суд, який відбувся в жовтні-листопаді 1998 р., ухвалив, що бін Ладен не причетний до вибухів біля посольств у США в серпні 1998 р.

Фактично після подій у Кенії й Танзанії та згорання проекту трансафганського трубопроводу американської «Юнокал» американська політика фокусується на «Аль-Каїді» і бін Ладені. 11 листопада 1998 р. Державний департамент поширив заяву для членів «Талібану», у якій зазначалося, що відтепер «Талібан» нестиме відповідальність за будь-яку терористичну діяльність Усами бін Ладена [10].

У липні 1999 р. вийшла вказівка президента Клінтона 13129, у якій констатувалося, що «дії і політика руху «Талібан» в Афганістані, що виражаються в наданні території країни в якості притулку й розміщення оперативних баз бін Ладену та організації «Аль-Каїда», є надзвичайною загрозою національній безпеці й зовнішній політиці Сполучених Штатів» [11].

У жовтні того ж року США виступили ініціаторами першої резолюції Ради Безпеки ООН про санкції проти «Талібану» (1267). Резолюція містить ультимативні вимоги до талібів: видати бін Ладена США або будь-якій іншій країні для суду та ліквідувати підпільні табори терористів в Афганістані [12].

На роздуми дано 30 днів. Таліби не виконали вимог – і проти них почали діяти міжнародні санкції: арешт рахунків пов'язаних із талібами компаній і повітряна блокада контролюваної ними території.

19 грудня 2000 р., у відповідь на теракт «Аль-Каїди» біля есмінця «Коул» у Ємені, у результаті якого загинуло 17 американських моряків, Рада Безпеки ООН прийняла резолюцію 1333, відповідно до якої запроваджено додаткові санкції стосовно Руху талібів [13]. Ці заходи включали встановлення одностороннього військового ембарго проти талібів, обмеження їхнього представництва за кордоном, посилення заборони на авіасполучення, заморожування фінансових коштів бін Ладена, заборону поставок на територію Афганістану хімічних речовин, необхідних для виробництва наркотиків, і т. ін.

На слуханнях у сенаті США на тему «“Талібан”: взаємодія чи конфронтація?» у липні 2000 р. указано: «Центр міжнародного тероризму перемістився в Афганістан. Відтепер це не просто держава, що викликає занепокоєння, – це «держава-ізгой» (rogue state)» [14, с. 43].

Відомо, що Б. Клінтон розглядав військову відповідь на теракти, але згодом відмовився від використання сили. Пов'язано це, вірогідно, із тим, що Клінтон у той час перебував на посаді останні три місяці та хотів залишити позитивну спадщину в зовнішніх справах. Весь попередній рік він намагався побудувати свою роботу на досягненні миру між Ізраїлем і Палестиною. Але авіаудари проти бін Ладена, до якого позитивно ставилися палестинці й мусульмани на Близькому Сході, зробили б марними його спроби розв'язання палестино-ізраїльського конфлікту.

Висновки та перспективи подальших досліджень. Вашингтон будував свою стратегію в Афганістані, виходячи зі своїх економічних цілей та потреб. Необхідність ізоляції Ірану й енергетичної диверсифікації підштовхнула американську дипломатію до розробки проекту трубопроводу з колишніх радянських республік Центральної Азії через Афганістан до Пакистану. Але у Вашингтоні не надавали довгострокової оцінки своїм діям, зокрема підтримки талібів. Разом із цим відбувається й формування ісламського тероризму, проблема, яка була проігнорована американської стороною на користь економічних інтересів. Як результат, недалекоглядність стратегії США призвела до трагічних подій 11 вересня 2001 р. та глобальної війни проти тероризму, що буде розкрито в подальших дослідженнях.

Джерела та література

1. Defense Planning Guidance [Elektronik resource]. – 1992. – Mode of access : http://nsarchive2.gwu.edu/nukevault/ebb245/doc03_extract_nytedit.pdf.
2. Strobe Talbott «A Farewell to Flashman», Address at the Johns Hopkins School of Advanced International Studies / Talbott Strobe. – Washington : D.C., 1997, July 21 [Elektronik resource]. – Mode of access : <http://www.state.gov/www/regions/nis/970721talbott.html>.
3. Mehdi Parvizi Amineh. Towards the Control of Oil Resources in the Caspian Region / Mehdi Parvizi Amineh. – LIT Verlag Münster, 1999.
4. Labeviere R. Dollars for Terror: The United States and Islam / R. Labeviere // Algora Publishing. – 2000.
5. Phil Gasper. Afghanistan, the CIA, bin Laden, and the Taliban [Elektronik resource] / Phil Gasper // International Socialist Review. – 2001. – Mode of access : http://www.thirdworldtraveler.com/Afghanistan/Afghanistan_CIA_Taliban.html.
6. Clinton Administration's Robin Raphel 1996 Press Briefing re Taliban [Elektronik resource] // Free Republic. – 1996. – Mode of access : <http://www.freerepublic.com/focus/fr/535291/posts>.
7. US Assistant Secretary Raphel Text: US Statement at the UN on Afghanistan Peace Process (Cease-fire can and should begin immediately). – November 25. – 1996.
8. Nathan J. Robinson. Bill Clinton's Act of Terrorism [Elektronik resource] / Nathan J. Robinson // Jacobin. – Mode of access : <https://www.jacobinmag.com/2016/10/bill-clinton-al-shifa-sudan-bombing-khartoum/>.
9. The Taliban File Part IV [Elektronik resource] // The National Security Archive – Mode of access : <http://nsarchive2.gwu.edu/NSAEBB/NSAEBB134/>.
10. U.S. Department of State, Cable, Afghanistan: Message to Taliban on Usama Bin Laden // The National Security Archive [Elektronik resource]. – Mode of access : <http://nsarchive2.gwu.edu/NSAEBB/NSAEBB134/Doc%2010.pdf>.
11. Executive Order 13129 of July 4, 1999 [Elektronik resource]. – Mode of access : <https://fas.org/irp/offdocs/eo/eo-13129.htm>.
12. Resolution 1267 (1999) [Elektronik resource] // United National Security Council. – 1999. – Mode of access : <https://www.un.org/sc/suborg/en/s/res/1267-%281999%29>.
13. Resolution 1333 (2000) [Elektronik resource] // United National Security Council. – 2000. – Mode of access : <https://www.un.org/sc/suborg/en/s/res/1333-%282000%29>.
14. The Taliban: Engagement or Confrontation? U.S. Congress. Senate. Committee on Foreign Relations. 106th Congress, 2nd Session [Elektronik resource] // Washington, DC: U.S. Government Printing Office. – Mode of access : <https://ru.scribd.com/document/342281792/SENATE-HEARING-106TH-CONGRESS-THE-TALIBAN-ENGAGEMENT-OR-CONFRONTATION>.

Zymenkova Violetta. USA and «Taliban» are From Cooperation to Confrontation. The article of examines the goals, interests and the evolution of the U.S. strategy towards Afghanistan since the early 1990's until the end of the term of the second administration of B. Clinton. Pursuing the goal of strengthening its energy security and diversifying energy supplies from the Middle East, Washington has been building its strategy in Afghanistan focusing on economic goals. Thus, the Trans-Afghan pipeline project connecting the former Soviet republics of Central Asia through Afghanistan with Pakistan and India was developed. A serious problem for the implementation of the project was the lack of peace in Afghanistan, which was immersed in a civil war that continued since 1992. In this situation the movement of Taliban appeared and seized power in Afghanistan. Washington, disappointed in the Mujahideen regime,

began to flirt with the Taliban and support it. The United States laid great hopes on the Taliban for bringing peace and stability in Afghanistan, which was necessary for the implementation of the Trans-Afghan pipeline project. Washington ignored the fact that Osama bin Laden was given refuge in the country. This short-sightedness ultimately led to the formation of the problem of Islamic terrorism. Only since 1998, after a series of terrorist attacks, American approach to Afghanistan began changing.

Key words: Afghanistan, USA, «Taliban», Bill Clinton, «Unocal», «Al Qaeda».

Зименкова Виолетта. США и «Талибан»: от взаимодействия к конфронтации. В статье рассматриваются цели, интересы и эволюция стратегии США в Афганистане с начала 1990-х гг. до конца срока второй администрации Б. Клинтона. Преследуя цель усиления своей энергетической безопасности и диверсификации поставок энергоресурсов с Ближнего Востока, Вашингтон строил свою стратегию в Афганистане, исходя из экономических целей. Так был разработан проект Трансафганского трубопровода из бывших советских республик Центральной Азии через Афганистан в Пакистан и Индию. Серьезной проблемой реализации проекта стало отсутствие мира в Афганистане, который был погружен в гражданскую войну, продолжавшуюся после прихода к власти правительства Раббани. Именно в это время в Афганистане появляется и захватывает власть движение «Талибан». Вашингтон, разочарованный в режиме моджахедов, начал заигрывать с «Талибаном» и оказывать ему поддержку. США возлагали на «Талибан» большие надежды по поводу установления стабильности в Афганистане, необходимой для реализации проекта Трансафганского трубопровода. Вашингтон игнорировал на первом этапе факт того, что в стране нашел убежище Усама бин Ладен. Эта близорукость, в итоге, привела к формированию проблемы исламского терроризма. Только с 1998 г. после череды терактов начались изменения в американском подходе к Афганистану.

Ключевые слова: Афганистан, США, «Талибан», Юнокал, Билл Клинтон, «Аль-Каида».

Стаття надійшла до редколегії
03.09.2017 р.

УДК 323.385(73+663)

Cheikh Tidiane Samb

United States and Senegal Cooperation on Security and Counterterrorism

The article focuses on the special features of cooperation between the United States and Senegal in the area of security and counter-terrorism. The factors and goals of cooperation of the two countries in the sphere of security are determined. Peculiarities and directions of bilateral relations between the United States and Senegal in the area of counter-terrorism are analyzed. The two countries' participation in the international multilateral cooperation in the field of security and counter-terrorism on the African continent has been characterized. The importance of the US military presence in Senegal as an instrument of influence on African countries was noted.

Key words: United States, Senegal, agreements, cooperation, security, terrorism, fight, peace.

Statement of the Problem. Contemporary terrorism poses a threat not only to one state, but also to world security. Recently, a tendency to strengthen ties between terrorist groups from different countries, the establishment of their activities by international terrorist centres is typical. Given the global consequences and scale of terrorist activities, effective counteraction to the threat of terrorism requires joint action by a wide range of States.

The United States as a leading superpower, has attempted to play the role of international actor. With the terrorism event in the United States known as the September 11, 2001 attacks by the Islamic terrorist group al-Qaeda, the United States has taken a great awakening of conscience on the national security of its territory and the world in general. From that event, the United States entered in a large number of security cooperation with many countries namely Senegal. The cooperation of both countries in the fight against terrorism is important in the security architecture of the African region. Therefore, consideration of United States and Senegal security cooperation against terrorism, is an actual issue of scientific research.

Analysis of Recent Research and Publications. The problems of security cooperation against terrorism between the United States and African countries, including Senegal, are explored by such scholars